

**ГЕОРГИ КОНОВСКИ
СТАРИЯТ ПОЛКОВНИК И
СЕМЕЙСТВОТО**

chitanka.info

Старият полковник видя проблем... Не, той винаги и навсякъде виждаше проблеми. Особени проблеми, важни проблеми. Ту дъщерята донесла не точно искания хляб, ту объркала какво месо да купи, ту намерила време да ходи на работа, когато Старият полковник се е сетил за някоя случка от фройдисткото детство и няма кому да я разкаже.

Но този път проблемът беше хем около него, хем товарещ го.

Проблемът беше, че дъщерята май отиваше на развод. С оня — зетя, дете навремето му го доведе — без да го попита дори, камо ли разрешение да поиска.

Старият полковник, разбира се, се замисли над проблема. Около четвърт секунда. Той толкова беше служил под фуражка, че решаваше и най-сложните неща почти мигновено. По Устава...

Забавяше го само частицата от секундата, изгубена, за да натамани проблема към устава.

И сега така.

Зетя си той не харесваше. Остави, дете не е ходил във военно училище, ами и след службата не щеше да признава ръководната роля на командването и партията. Как е изкарал двете години в армията — Старият полковник не знаеше, но подозираше, че и тогава е бил същия тарикат. Свободомислещ...

Абе, лъольо, хората Устав са написали, всичко са ти подредили, само помни и изпълнявай! Пък тоя — хуманитар бил, четял, мислел, имал, моля ти се, собствено мнение...

На войника мнение не му се полага! — искаше му се понякога да изреве на Старият полковник. Войникът е изпълнител. Ако беше умен — щеше да има звездички на пагоните...

Обаче, дъщеря му не го послуша...

Старият полковник преди беше женен. Изискваха го началниците — на ергените не се гледаше с добро око. Запозна се още във военното училище с една другарка от педагогическия институт. И склучиха граждански брак. Както се полага по закон. И живяха по закон доскоро. Докато го остави сам в строя...

А любовта... Старият полковник беше чел доста за нея. Нали в армията изискваха да се провеждат читателски конференции, да се обсъждат книги. Така че прочете „Светлини над Родопите“, „Село

Борово“, „Лютюн“ даже. Е, имаше там нещо за любовта и дори май писачите доста бяха говорили по темата...

Ама ежедневието не щеше подобни приказки. Книгата прочетена, изказването написано, показано на политкомандира, одобрено и веднага забравено...

Щото армията си има важни задачи, няма време за любов и други подобни измишльотини...

Пък сега дъщеря му... Оня е виновен... Напоследък му щукнало да се занимава с кулинария. Готви, даже измислял някакви ястия. И дъщерята му носеше от тях. Докато зетят се ядосал и спрял пратките. Разсърдил се — защо, видите ли, тъстът ядял, ама добра дума не казал? Едно „Браво!“ барем...

Абе, то... Вкусни работи правеше, но чак пък похвала... Стариет полковник не хвалеше току-така. Зет е, длъжен е да се грижи за него. Даже е чест да храни Стариет полковник...

Много капризен, много... Топло отношение искал...

Вместо той да благодари за тази възможност...

С две думи — зетят го отрязва. И отказа даже да го вижда. Кое то още повече възмути Стариет полковник. Та имаше толкова спомени — кому да разказва?

Затова взе да подмята на дъщерята — не е ли време да напуска големия апартамент и да се мести при него? Хем цял ден ще му чисти, ще готви, ще тича по задачите...

Тя, обаче, не иска да се пенсионира. Стариет полковник подозираше — все още работеше, защото това ангажираше деня ѝ и нямаше време да изслушва винаги важните му тиради...

Дааа... Забрави тя...

Всъщност, какво да забрави? Преди година Стариет полковник ѝ напомни как е отгледал децата ѝ, пък тя го срязва. Отгледал, но дъщерите на сестра ѝ. И той се подсети — да, бе, наистина всяка сутрин с жена му отиваха в апартамента, събуждаха децата, бабата се занимаваше с тях, той седеше и даваше ценни указания, после ги отвеждаха на училище и се прибираха за заслужен отдых...

А голямата дъщеря някак си се справи без тях. Кога ходеха на работа с мъжа си, кога се занимаваха със синовете, кога това или онова — така и не разбраха.

Ами някак си нагласяваха тогавашните млади нещата. Даже зетят сам построи апартамента, тъста си не извика съвет да поиска...

После малката дъщеря замина далеч, голямата се метна хем дома си да гледа, хем на работа да ходи, хем родителите да обгрижва...

И внуците си...

Старият полковник понякога виждаше малките, но по-често го ядосваха. Внукът му викаше майка си в големия град от време на време. Да помага — близнаци отглежда.

Ама защо тях? За него трябват грижите — та той е Старият полковник! А тия бебета...

Внукът го заведе да види къщата му. Огледа я. Хубава къща. Имаше стаи, значи и за него ще се намери. Че как иначе — длъжници са му. Всичките...

А дъщерята и зетят...

Ама как ще се разделят? Тогава тя ще е по-натоварена и няма да има толкова време за Старият полковник. Е, може да се премести в апартаментчето му, може и той да иде в нейния...

Но какво ще кажат хората на улицата? Ако зетят замине — тя го е изгонила. Ако тя се премести — тя е избягала.

Все тя крива ще е...

Не, нищо страшно, ама покрай нея ще говорят и за Старият полковник...

Което не е правилно...

Ама хич не е правилно...

Трябва да стегне малко тоя зет. Да му обясни — дъщерята е длъжна и трябва да обслужва баща си! Винаги! Другата дъщеря няма как — далече е, а тази няма право на личен живот. И зетят да схване. Той също е длъжник. Не знае Старият полковник защо, но е убеден, че оня му е длъжник...

И всичко ще е наред...

А, да — дъщерята спомена, че се лекува от страшна болест. Какво толкова? Той не помни тя да е била болна. Значи — няма никаква болест...

Аха време е да идва... Погледна копието от списъка, дето й поръча да купува. Обаче — забравил да поиска консервирано шкембе. Нищо — ще остави тя торбите, пък ще се върне. Ей го централният магазин — петстотин метра. Млада е още, ще изприпка...

Длъжничка му е...

Както и всички останали в семейството и света...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.